

บทที่ 2

ทำนองเสียงในภาษาอังกฤษ

การศึกษาวิเคราะห์ทำนองเสียง (Intonation) ในภาษาอังกฤษนั้น สมัยแรก ๆ จะศึกษาเฉพาะทำนองสูงต่ำ (Tone หรือ Tune) ที่แตกต่างกันตามลักษณะโครงสร้างทางไวยากรณ์ของประโยค ส่วนสมัยต่อ ๆ มา นอกจากจะมีการศึกษาทำนองสูงต่ำลักษณะต่าง ๆ แล้ว นักภาษาศาสตร์ยังได้ศึกษาองค์ประกอบอื่น ๆ ที่ปรากฏในทำนองเสียง โดยพวกเขา มีความคิดเห็นตรงกันว่า สิ่งที่ปรากฏเป็นทำนองเสียงนั้นมีได้มีแต่เพียงทำนองสูงต่ำเท่านั้น ยังมีองค์ประกอบอื่น ๆ อีกหลายอย่างปรากฏร่วมด้วย การศึกษาการปรากฏของทำนองสูงต่ำลักษณะต่าง ๆ ก็ได้จำกัดเฉพาะประโยคที่มีโครงสร้างทางไวยากรณ์ต่างกันเท่านั้น แต่มีการศึกษาความหมายที่เกิดขึ้นจากการใช้ทำนองสูงต่ำในประโยคต่าง ๆ อย่างกว้างขวาง นอกจากนี้ยังได้สร้างระบบสัญลักษณ์ต่าง ๆ ขึ้นใช้อธิบายทำนองเสียงอีกด้วย ถ้าพิจารณารูปแบบต่าง ๆ ของการวิเคราะห์ทำนองเสียงแล้วจะพบว่า การศึกษาวิเคราะห์ทำนองเสียงได้กระทำอย่างเป็นระบบดีขึ้นเป็นลำดับ

จากการวิเคราะห์ทำนองเสียงรูปแบบต่าง ๆ ในภาษาอังกฤษนั้น อาจแบ่งการวิเคราะห์ทำนองเสียงออกได้เป็น 2 ระบบดังนี้

1. ระบบแยกแยะ

ระบบนี้นักภาษาศาสตร์จะวิเคราะห์องค์ประกอบต่าง ๆ ที่ปรากฏร่วมกันเป็นทำนองเสียงแต่ละองค์ประกอบแยกจากกัน โดยจะศึกษาวิเคราะห์เรื่องการแบ่งข้อความในการพูดหรือการแบ่งกลุ่มทำนองเสียง การลงเสียงหนัก จังหวะ และทำนองสูงต่ำออกเป็นเรื่อง ๆ ไป ถึงจะมีการกล่าวถึงความเกี่ยวข้องกันระหว่างองค์ประกอบต่าง ๆ บ้าง แต่ไม่มีกฎเกณฑ์ชัดเจน

การศึกษาวิเคราะห์ทำนองเสียงในระบบแยกแยะนี้ ยังมีรูปแบบแตกต่างกันไป

เป็น 2 รูปแบบ ได้แก่ ระบบแยกแยะตามแนวนักภาษาศาสตร์อังกฤษ และ ระบบแยกแยะตามแนวนักภาษาศาสตร์อเมริกัน

1.1 ระบบแยกแยะตามแนวนักภาษาศาสตร์อังกฤษ

นักภาษาศาสตร์ ที่เป็นต้นแบบของการวิเคราะห์ทำนองเสียงระบบนี้ ได้แก่ สวีท (1908) พาล์มเมอร์ (1922) อาร์มสตรอง กับ วอร์ด (1926) โจนส์ (1918)* และ คิงดอน (1958) นักภาษาศาสตร์เหล่านี้ จะศึกษาโดยเน้นลักษณะทางสัทศาสตร์ขององค์ประกอบต่าง ๆ ในทำนองเสียง ดังต่อไปนี้

1.1.1 การแบ่งข้อความในการพูด และ การแบ่งกลุ่มทำนองเสียง ระบบแยกแยะตามแนวนักภาษาศาสตร์อังกฤษ จะแบ่งข้อความในการพูดออกเป็น กลุ่มความ (sense group) โดยกลุ่มความจะประกอบด้วยคำต่าง ๆ ที่มีโครงสร้างทางไวยากรณ์ร่วมกัน และหลังกลุ่มความแต่ละกลุ่มเป็นตำแหน่งที่สามารถปรากฏช่วงหยุด** (pause) ได้ เสียงสูงต่ำที่ปรากฏในกลุ่มความจัดเป็น กลุ่มทำนองเสียง (Intonation Group or Tone Group)

อาร์มสตรองกับวอร์ด และโจนส์ กำหนดให้กลุ่มทำนองเสียงประกอบไปด้วย เสียงสูง ต่ำ หนัก เบา ของพยางค์ต่าง ๆ ในกลุ่มความ

พาล์มเมอร์ และ คิงดอน แบ่งกลุ่มทำนองเสียงออกเป็น ส่วนประกอบต่าง ๆ พาล์มเมอร์กำหนดให้ส่วนสำคัญของทำนองเสียงซึ่งมีเสียงเปลี่ยนระดับ เป็น ส่วนแก่น (nucleus) เสียงสูงต่ำใด ๆ ที่ปรากฏหน้าและหลังส่วนแก่น จัดเป็น ส่วนหัว (head) และ ส่วนท้าย (tail) ตามลำดับ คิงดอนก็อธิบายทำนองเสียงในลักษณะเช่นนี้ แต่แตกต่างกันไปเล็กน้อย***

*พิมพ์ครั้งที่ 3 ปี ค.ศ. 1932

**โจนส์กล่าวว่า ช่วงหยุดในการพูดนั้น จะเกิดด้วยเหตุผล 2 ประการ ได้แก่ หยุดเพื่อการหายใจ และหยุดเพื่อเน้นความหมายของคำ

***โดยแบ่งเป็น (Prehead) (+Head) (+Body) Nucleus (+Tail) ส่วนประกอบในเครื่องหมายวงเล็บ หมายความว่าอาจจะไม่มีหรือไม่มีก็ได้ ที่สำคัญคือ กลุ่มทำนองเสียงทุกกลุ่มจะต้องมีส่วนแก่น (Nucleus)

1.1.2 การลงเสียงหนัก

นักภาษาศาสตร์พบว่า มีการปรากฏเสียงหนัก เบา ในพยางค์ต่าง ๆ โดยพยางค์บางพยางค์เสียงจะหนักกว่าพยางค์อื่น ๆ สวีทกำหนดให้เสียงหนักเบาในพยางค์มี 3 ระดับ ได้แก่ หนัก กึ่งหนัก และ เบา อาร์มสตรองกับวอร์ด และคนอื่น ๆ กล่าวถึง การลงเสียงหนักในคำ (Word Stress) ซึ่งคำทุกคำจะมีพยางค์ที่ได้รับการลงเสียงหนักเมื่อพูดคำนั้นเดี่ยว ๆ และการลงเสียงหนักในประโยค (Sentence Stress) ซึ่งได้รับการลงเสียงหนักในคำหลัก* หรือคำใด ๆ ที่ผู้พูดต้องการเน้นให้เด่นชัด อาร์มสตรองกับวอร์ดกล่าวว่า ถ้าประโยคมีคำหลักหลายคำก็จะมีเสียงหนักหลายคำ แต่จะมีคำบางคำที่ผู้พูดให้ความสำคัญเป็นพิเศษ โดยเน้นให้มีเสียงดังกว่า ยาวกว่า ก้องกังวานกว่า และมีระดับเสียงสูงต่ำต่างไปจากคำอื่น คิงดอนได้กล่าวเพิ่มเติมว่า พยางค์ที่มีเสียงเด่นชัดกว่าพยางค์อื่น ๆ ซึ่งจัดเป็นส่วนแก่นของกลุ่มทำนองเสียงนั้น มักเป็นพยางค์ของคำสุดท้ายที่ได้รับการลงเสียงหนัก

1.1.3 จังหวะ

นักภาษาศาสตร์มีความคิดเห็นตรงกันว่า ภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่มีพยางค์เสียงหนักเป็นตัวกำหนดจังหวะ ลักษณะสำคัญ คือ พยางค์ที่ลงเสียงหนักจะปรากฏในช่วงเวลาที่สม่ำเสมอ คิงดอนได้กำหนดให้มีกลุ่มการลงเสียงหนัก (stressed group) โดยแต่ละกลุ่มจะมีพยางค์ที่ได้รับการลงเสียงหนัก 1 พยางค์ กลุ่มการลงเสียงหนักแต่ละกลุ่มจะใช้เวลาใกล้เคียงกัน ถึงแม้จะมีพยางค์ที่ไม่ลงเสียงหนักก็พยางค์ในกลุ่มก็ตาม**

1.1.4 การเปลี่ยนระดับของเสียง

อาร์มสตรองกับวอร์ด และโจนส์ กล่าวว่า ในกลุ่มทำนองเสียงต่าง ๆ นั้น มีทิศทางของเสียงเปลี่ยนระดับอยู่ 2 แบบ ได้แก่ แบบที่ 1 มีเสียงทำยเป็นเสียงตก และแบบที่ 2 มีเสียงทำยเป็นเสียงขึ้น หรือเสียงคงระดับ

*ดูรายละเอียดใน 2.1.1 พยางค์เสียงหนักและพยางค์เสียงเบาในหน่วยจังหวะ

**กลุ่มลงเสียงหนักแต่ละกลุ่มจะมีพยางค์ที่ลงเสียงหนัก 1 พยางค์ ซึ่งอาจจะปรากฏในตำแหน่งต้น กลาง หรือท้ายในแต่ละกลุ่มก็ได้ เช่น

The 'stressed | 'syllables | do 'not ; 'all | 'occupy |
the 'same | re' lative | po' sition | in the 'group | เป็นต้น

สวีท พาล์มเมอร์ และคิงดอน กำหนดให้ส่วนเกินมีเสียง
เปลี่ยนระดับลักษณะแตกต่างกันเป็นเสียงตก เสียงขึ้น หรือเสียงผสมระหว่างเสียงตกและขึ้น

1.1.5 สัญลักษณ์แทนทำนองเสียง

อาร์มสตรองกับวอร์ด เสนอรูปทางสัทศาสตร์ของกลุ่มทำนอง
เสียงด้วยจุดและเส้น (dots and dashes) จุดแต่ละจุด [.] แสดงระดับเสียงของพยางค์
ที่ไม่ลงเสียงหนัก เส้นแต่ละเส้น [-] แสดงระดับเสียงของพยางค์ที่ลงเสียงหนัก ซึ่งโจนส์จะ
ใช้จุดใหญ่ [●] แสดง เส้นโค้งขึ้นหรือลง [) (] แสดงเสียงเปลี่ยนระดับเป็นเสียงขึ้น
หรือตกของพยางค์ที่ได้รับการลงเสียงหนัก ส่วนโจนส์จะใช้จุดใหญ่มีเส้นโค้งประกอบ [)]
หรือ [)] ขอบเขตของกลุ่มความหรือกลุ่มทำนองเสียงแสดงด้วยเส้นโค้ง

ตัวอย่างสัญลักษณ์แทนทำนองเสียงตามแบบของอาร์มสตรองกับวอร์ด

	—		.	.)	
'æz	aɪ	wəz	ɪn	ə	'hɑ:ɪ,	aɪ	tʊk	ə	'tæksɪ	

(1926:26)

สวีท พาล์มเมอร์ และคิงดอน ใช้เครื่องหมายแสดงระดับ
เสียง และทิศทางของเสียงเปลี่ยนระดับ โดยสวีท และพาล์มเมอร์ จะแสดงไว้ทำกลุ่ม
ทำนองเสียง เช่น

he said' he did not care' (Sweet 1898: 40)

ส่วนคิงดอน จะแสดงเครื่องหมายไว้หน้าพยางค์ที่ได้รับการลง
เสียงหนักในประโยค เช่น

Have you 'given them the 'rest of it? (1958: 211)

1.1.6 ทำนองเสียงกับความหมาย

ตามที่ ลีช (1974) แบ่งประเภทของความหมายออกเป็น 7
ประเภท* นั้น ความหมายของทำนองเสียง จะเป็นความหมาย 2 ประเภทแรก ซึ่งได้แก่

*ซึ่งได้แก่ conceptual meaning, connotative meaning, social meaning, affective meaning, reflected meaning, collocative meaning, และ thematic meaning

ความหมายอ้างอิง (conceptual meaning) และความหมายทางอารมณ์ (connotative meaning) เป็นส่วนใหญ่

ความหมายอ้างอิงของทำนองเสียง ได้แก่ ความหมายของทำนองเสียงที่มักใช้ในประโยคที่มีโครงสร้างต่างกัน เช่น John is coming. กับ Is John coming? หรือทำนองเสียงที่ทำให้ประโยคเดียวกันมีความหมายต่างกัน เช่น John is coming. กับ John is coming? อาร์มสตรองกับวอร์ด และโจนส์ กล่าวว่า ทำนองสูงต่ำที่มีเสียงตกจะใช้ในการบอกเล่า การถามเอาความ (Wh-Question) หรือแสดงการจบสิ้นของความ ส่วนทำนองสูงต่ำที่มีเสียงขึ้น จะใช้ในการถามแบบตอบรับ/ปฏิเสธ (Yes/No Question) หรือแสดงการไม่จบสิ้นของความ เป็นต้น

ความหมายทางอารมณ์ของทำนองเสียง ได้แก่ ความหมายของทำนองเสียงที่แสดงความรู้สึกหรือทัศนคติของผู้พูด เช่นที่ สวิท กล่าวว่าเสียงตกจะแสดงถึงความมั่นใจ แน่ใจของผู้พูด ขณะที่เสียงขึ้นจะแสดงความรำเริง ความประหลาดใจ ความลังเลของผู้พูด เป็นต้น

ในการศึกษาความหมายของทำนองเสียง มักจะมีความหมายทั้ง 2 ประเภทนี้ประกอบกันไป ซึ่งเป็นการศึกษาทำนองเสียง กับ วัจนกรรม หรือการใช้โดยแยกแยะความหมายอ้างอิงของทำนองเสียงตามที่ใช้ในหน้าที่การพูดต่าง ๆ เช่น ถาม บอกเล่า สั่ง ทักทาย เป็นต้น และในหน้าที่การพูดต่าง ๆ นี้ก็แยกแยะตามความหมายทางอารมณ์ เช่น ในการเตือน มีเตือนในลักษณะปกติ และเตือนอย่างเป็นมิตร ตามแบบของคิงดอน เป็นต้น

1.2 ระบบแยกแยะตามแนวนักภาษาศาสตร์อเมริกัน

นักภาษาศาสตร์ ที่เป็นต้นแบบของการวิเคราะห์ทำนองเสียงระบบนี้ได้แก่ บลูมฟิลด์ (1933) ไรต์ (1945) และเทรเกอร์ กับ สมิธ (1951) นักภาษาศาสตร์เหล่านี้จะศึกษาโดยเน้น ลักษณะทางหน่วยสำคัญ (phoneme or morpheme) ต่าง ๆ ในทำนองเสียง ดังต่อไปนี้

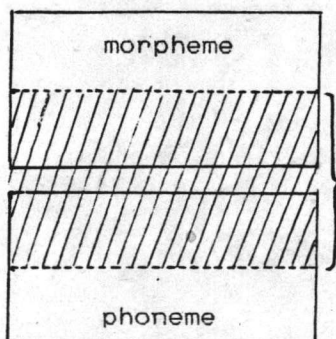
1.2.1 หน่วยทำนองเสียง (Phoneme or morpheme)

หน่วยทำนองเสียงมีแตกต่างกันเป็น 2 ระดับ ได้แก่ หน่วยเสียงสำคัญ (phonemes) ซึ่งเป็นหน่วยที่เล็กที่สุดทางเสียงที่ใช้แยกแยะความหมาย โดย

ที่ตัวมันเองไม่มีความหมาย (minimal contrastive meaningless items) กับ หน่วย
ไวยากรณ์ที่เล็กที่สุดที่มีความหมาย (morphemes)* ซึ่งเป็นหน่วยที่เล็กที่สุดที่มีความหมายที่
ประกอบด้วยหน่วยย่อยอื่น ๆ ที่ไม่มีความหมาย (minimal meaningful items)

บลูมฟิลด์ศึกษาทำนองเสียง โดยกำหนดเสียงสูงต่ำในประโยค
ให้เป็นหน่วยเสียงสำคัญ (phonemes) โดยเป็นหน่วยที่ได้จากการเปรียบเทียบต่าง (contrast)
แต่มักนักภาษาศาสตร์บางคนกำหนดให้เป็นหน่วยไวยากรณ์ที่เล็กที่สุดที่มีความหมาย (morphemes)
เพราะเสียงเปลี่ยนระดับที่มีความหมาย (meaningful contours) นั้น ประกอบไปด้วย
หน่วยย่อยที่ไม่มีความหมายซึ่งได้แก่ ระดับเสียงต่าง ๆ

ไพค์กล่าวว่า ทำนองเสียงมีลักษณะคาบเกี่ยวกันระหว่าง
หน่วยเสียงสำคัญ (phoneme) กับหน่วยไวยากรณ์ที่เล็กที่สุดที่มีความหมาย (morpheme)
ทำนองเสียงมีลักษณะเป็นหน่วยเสียงสำคัญ เพราะเป็นหน่วยทางเสียงที่ใช้แยกแยะความหมาย
และสามารถหาทำนองเสียงได้จากการเปรียบเทียบต่าง (contrast) เช่น หน่วยทำนองเสียง
°2-3** ซึ่งมีเสียงตก เป็นหน่วยที่ต่างไปจาก °3-1 ซึ่งมีเสียงขึ้น และหน่วยทำนองเสียง
ทั้งสองนี้ทำให้คำพูดเดียวกันมีความหมายต่างกัน แต่หน่วยทำนองเสียงก็มีลักษณะเป็นหน่วย
ไวยากรณ์ที่เล็กที่สุดที่มีความหมาย (morpheme) ได้ เช่น หน่วยทำนองเสียง °2-3 ซึ่งมี
เสียงตก มีความหมายว่าเป็นการบอกเล่า และประกอบด้วยหน่วยย่อยที่ไม่มีความหมายซึ่งได้แก่
ระดับเสียง 2 และ 3

ลักษณะคาบเกี่ยวระหว่างหน่วยเสียงสำคัญกับหน่วยไวยากรณ์
ที่เล็กที่สุดที่มีความหมาย (morphemic-phenemes) ของ
ทำนองเสียงตามแบบของไพค์

*โดยปกติมักเรียก morpheme ว่า หน่วยคำ แต่ในที่นี้ หน่วยนี้ไม่ได้อยู่ในระดับคำ
จึงเรียกว่า หน่วยไวยากรณ์ที่เล็กที่สุดที่มีความหมาย

**ดูรายละเอียดใน 1.2.5 สัญลักษณ์แทนทำนองเสียง

เทรเกอร์กับสมิธกล่าวว่า หน่วยทำนองเสียงสำคัญมี 3 หน่วย โดยแต่ละหน่วยจะมีระดับเสียงทำนองแตกต่างกันไปเป็นเสียงต่ำ ซึ่งมักใช้ในการบอกเล่า เสียงกลางซึ่งมักใช้ในความที่ยังไม่จบสิ้น และเสียงสูงซึ่งมักใช้ในการถาม แต่ละกลุ่มจะมีเสียงท้ายเปลี่ยนระดับ* (terminal contour) อีก 1 เสียง

1.2.2 การลงเสียงหนัก

ในเรื่องการลงเสียงหนักมีการกล่าวถึงการลงเสียงหนักในคำ (innate stress) และการลงเสียงหนักในประโยค (sentence stress) เช่นเดียวกับในระบบแยกแยะตามแนวนักภาษาศาสตร์อังกฤษ (ดูรายละเอียดใน 1.1.2 การลงเสียงหนัก)

1.2.3 จังหวะ

ไพค์กำหนดให้ภาษาทั้งหลายมีจังหวะอยู่ 2 ประเภท ได้แก่ จังหวะตามการลงเสียงหนัก (stress-timed rhythm) และ จังหวะตามพยางค์ (syllable-timed rhythm) ภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่มีพยางค์ที่ลงเสียงหนักปรากฏในช่วงเวลาสม่ำเสมอ จึงจัดเป็นภาษาที่มีจังหวะตามการลงเสียงหนัก

1.2.4 การเปลี่ยนระดับเสียงสูงต่ำ

ไพค์อาศัยทิศทางของเสียงเปลี่ยนระดับและความหมายเป็นเกณฑ์ในการจัดหน่วยทำนองสูงต่ำ ซึ่งทิศทางของเสียงในแต่ละหน่วยอาจเป็นเสียงตก เสียงขึ้น เสียงคงระดับ และเสียงผสมของเสียงขึ้นและเสียงตก

ส่วนเทรเกอร์กับสมิธกำหนดให้ระดับเสียงทำนองมีลักษณะเสียงสูงต่ำได้ 3 แบบ คือ เสียงคงระดับ เสียงขึ้น หรือ เสียงตก

1.2.5 สัญลักษณ์แทนทำนองเสียง

บลูมฟิลด์ใช้เครื่องหมายต่าง ๆ แทนหน่วยเสียงสำคัญต่าง ๆ ดังนี้ [.] แทนเสียงตก [?] แทนเสียงขึ้น [b] แทนเสียงขึ้น-ตก [,] แทนเสียงหยุด (pause-phoneme) [!] แทนเสียงอุทาน (phoneme of exclamatory pitch) เช่น ['huw 'tuk ฮอ 'moni: d] (1933:115)

*เทรเกอร์กับสมิธ กำหนดให้มีเสียงท้ายเปลี่ยนระดับที่สำคัญ 3 หน่วยเสียง ได้แก่ เสียงคงระดับ เสียงขึ้น และเสียงตก

ไพค์ เทรเกอร์กับสมิธ ใช้หมายเลขต่าง ๆ แทนระดับเสียง โดยกำหนดระดับเสียงในภาษาอังกฤษไว้ 4 ระดับ คือ สูงพิเศษ สูง กลาง และต่ำ ไพค์ ใช้หมายเลข 1, 2, 3 และ 4 เทรเกอร์กับสมิธใช้หมายเลข 4, 3, 2 และ 1 แทนระดับเสียงต่าง ๆ เหล่านี้ตามลำดับ ไพค์ใช้เครื่องหมายหยาดน้ำค้าง [°] กำกับไว้หน้าหมายเลขเพื่อแสดงจุดเริ่มต้นของหน่วยทำนองเสียง เช่น

Spanish is a beautiful language.

°2-4 4- °2- -4 °2- -4 (1945: 32)

1.2.6 ทำนองเสียงกับความหมาย

ในระบบแยกแยะ ตามแนวของนักภาษาศาสตร์อเมริกัน ความหมายของทำนองเสียงได้จากการศึกษาความหมายของหน่วยทำนองเสียง โดยเทียบกับหน่วยทำนองเสียงอื่น ซึ่งไพค์พบว่า ไม่มีหน่วยทำนองเสียงใดที่มีความหมายแน่นอน ทั้งนี้เป็นเพราะว่าความหมายของทำนองเสียงไม่ได้ขึ้นอยู่กับลักษณะของหน่วยทำนองเสียงเท่านั้น แต่ยังขึ้นกับบริบทในการใช้หน่วยทำนองเสียงต่าง ๆ ด้วย หน่วยทำนองเสียงเดียวกันเมื่อปรากฏการใช้ในบริบทที่ต่างกัน จะสื่อความหมายต่างกันไป ดังนั้นจึงไม่มีหน่วยทำนองเสียงที่มีความหมายแน่นอน ความหมายของทำนองเสียงตามการศึกษาในระบบนี้ เป็นไปในลักษณะเดียวกับที่ศึกษาไว้ในระบบแยกแยะตามแนวนักภาษาศาสตร์อังกฤษ (ดูรายละเอียดใน 1.1.6 ทำนองเสียงกับความหมาย)

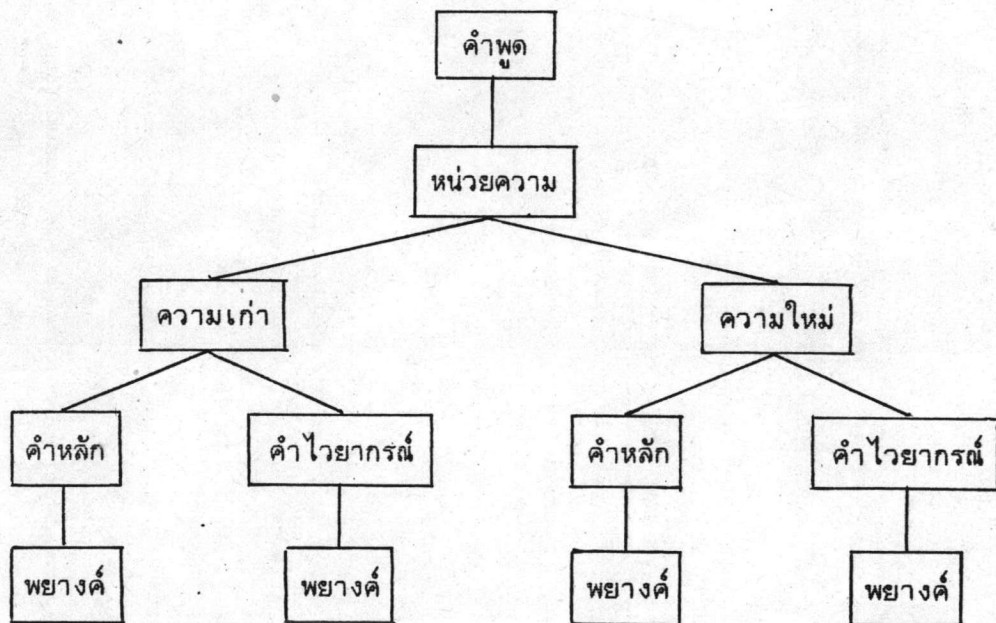
2. ระบบรวม

นักภาษาศาสตร์ที่วิเคราะห์ทำนองเสียงด้วยระบบรวม ได้แก่ ฮาลลิเดย์ (1967, 1970, 1985) เขาแยกองค์ประกอบในคำพูดและองค์ประกอบในทำนองเสียงไม่ให้ปะปนกัน ขณะเดียวกันก็แสดงความเกี่ยวข้องระหว่างองค์ประกอบของทั้ง 2 ส่วนไว้อย่างชัดเจน ส่วนในการวิเคราะห์ทำนองเสียงก็ได้แสดงให้เห็นถึงกลไกการปรากฏร่วมกันของระบบต่าง ๆ* ไว้อย่างเด่นชัด

*ดูรายละเอียดใน 2.3 ระบบต่าง ๆ ในทำนองเสียงระบบรวม

ในทางโครงสร้างและความหมายของคำพูด ฮาลลิเดย์ ได้แบ่งคำพูดออกเป็นหน่วยความ (information unit) ในทางความหมายหน่วยความหนึ่ง ๆ อาจประกอบด้วย ความเก่า (given information) ความใหม่ (new information) หรือทั้งความเก่าและความใหม่ ในทางโครงสร้างหน่วยความหนึ่ง ๆ จะประกอบด้วยคำหลัก (content words) และไวยากรณ์ (structural words) ส่วนในคำจะมีพยางค์ต่าง ๆ เป็นส่วนประกอบ

แผนผังที่ 1 องค์ประกอบในคำพูด

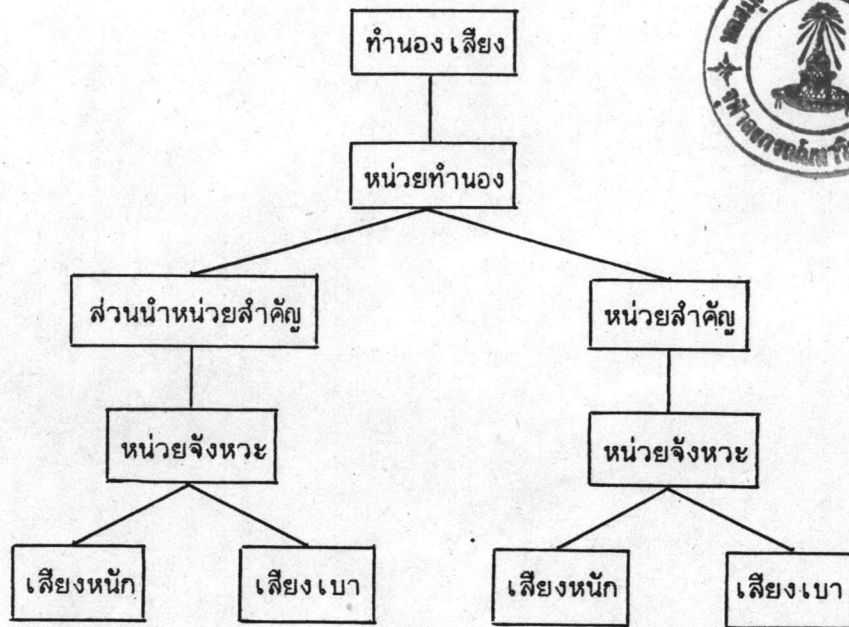

ในทางเสียง ฮาลลิเดย์ จะแสดงองค์ประกอบตามลำดับ จากองค์ประกอบใหญ่ ไปสู่องค์ประกอบที่เล็กกว่า โดยจะเริ่มจากการแบ่งทำนองเสียงออกเป็นหน่วยทำนอง (Tone Group) ในแต่ละหน่วยทำนองจะมีส่วนที่เป็นหน่วยสำคัญ* (Tonic) และส่วนนำหน่วยสำคัญ (Pretonic) ทั้งในหน่วยสำคัญ และ ส่วนนำหน่วยสำคัญ ในหน่วยทำนองนั้นจะประกอบด้วยหน่วยจังหวะ** (Foot) ต่าง ๆ และในแต่ละหน่วยจังหวะประกอบขึ้นด้วยเสียงหนัก เสียงเบาของพยางค์ต่าง ๆ

*ดูรายละเอียดใน 2.2.1 หน่วยสำคัญและพยางค์สำคัญ

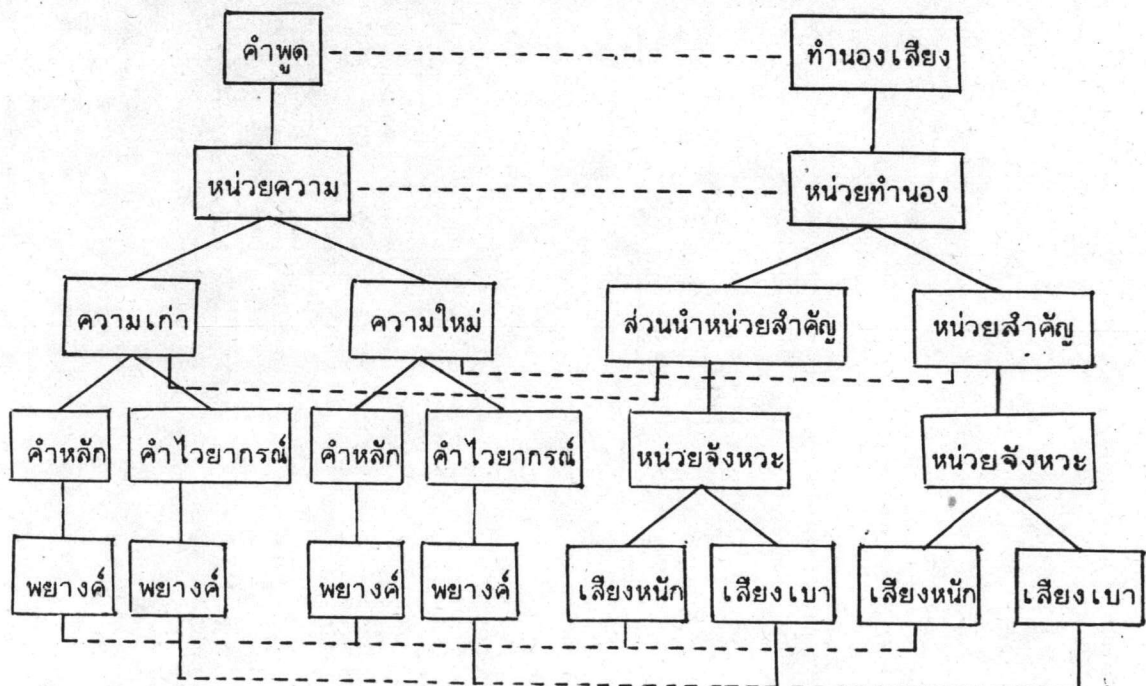
**ดูรายละเอียดใน 2.1 หน่วยจังหวะ

แผนผังที่ 2 องค์ประกอบในทำนองเสียง

เราอาจแสดงความสัมพันธ์ระหว่างองค์ประกอบในคำพูด และองค์ประกอบในทำนองเสียง ด้วยแผนผังต่อไปนี้

แผนผังที่ 3 ความสัมพันธ์กันระหว่างองค์ประกอบในคำพูดและในทำนองเสียง

การวิเคราะห์ทำนองเสียงระบบร่วมตามแบบของฮาลลิเดย์นั้น องค์ประกอบสำคัญ ได้แก่ หน่วยจังหวะ และ หน่วยทำนอง

2.1 หน่วยจังหวะ (Rhythmical Unit หรือ Foot)

ฮาลลิเดย์แบ่งจังหวะในภาษาต่าง ๆ ออกเป็น 2 แบบเช่นเดียวกับไพค์ โดยแบ่งเป็นจังหวะตามพยางค์ (Syllable rhythm) และจังหวะตามหน่วยจังหวะ (Pedalian rhythm or Foot-timing) หรือจังหวะตามการลงเสียงหนัก ซึ่งภาษาอังกฤษเป็นแบบจังหวะตามหน่วยจังหวะ

ในการวิเคราะห์จังหวะ ฮาลลิเดย์ ใช้แนวของ อเบอร์ครอมบี (1967) คือแบ่งคำพูดออกเป็นหน่วยจังหวะ ที่เรียกว่า 'หน่วยจังหวะ' เพราะเวลาที่ใช้ในแต่ละหน่วยนั้นใกล้เคียงกันเหมือนหน่วยจังหวะในทางดนตรี ถ้าหน่วยจังหวะมีพยางค์มาก ๆ แต่ละพยางค์จะใช้เวลาน้อย เพื่อให้มีช่วงเวลาที่ใกล้เคียงกับหน่วยจังหวะอื่นที่มีพยางค์น้อยกว่า ช่วงเวลาของแต่ละหน่วยจังหวะนั้นจะใกล้เคียงกัน แม้จะไม่เท่ากันแบบสมบูรณ์ เช่น หน่วยจังหวะที่มี 5 พยางค์ จะใช้เวลานานกว่าหน่วยจังหวะที่มีพยางค์เดียว แต่ไม่ใช่มากกว่ากัน 5 เท่า เป็นต้น

ในหน่วยจังหวะหนึ่ง ๆ นั้น จะขึ้นต้นด้วยเสียงหนัก (ictus) และอาจจะตามด้วยเสียงเบา (nemiss) หรือไม่ก็ได้ ทุกหน่วยจังหวะจะต้องมีเสียงหนัก โดยอาจจะเป็นเสียงหนักเงียบ (silent ictus) ก็ได้ ถ้าหน่วยนั้นปรากฏหลังช่วงหยุด (pause) หรือเป็นหน่วยจังหวะแรกของหน่วยทำนอง แต่ไม่ทุกหน่วย

องค์ประกอบของเสียงหนักเบาในหน่วยจังหวะ

หน่วยจังหวะ → เสียงหนัก (+ เสียงเบา)

2.1.1 พยางค์เสียงหนักและพยางค์เสียงเบาในหน่วยจังหวะ

(Salient and weak syllable)

พยางค์ หรือพยางค์ต่าง ๆ ที่ประกอบกันเข้าเป็นหน่วยจังหวะ

นั้น ฮาลลิเดย์ เรียกพยางค์ที่ลงเสียงหนักในหน่วยจังหวะว่า พยางค์เสียงหนัก (Salient

syllable) และเรียกพยางค์ไม่ลงเสียงหนักในหน่วยจังหว่ว่า พยางค์เสียงเบา (Weak syllable) ในแต่ละหน่วยจังหวจะประกอบด้วยพยางค์เสียงหนัก 1 พยางค์ และอาจจะมีพยางค์เสียงเบาตามมาหรือไม่ก็ได้

พยางค์เสียงหนักและพยางค์เสียงเบาในหน่วยจังหว

พยางค์ในหน่วยจังหว → พยางค์เสียงหนัก (+ พยางค์เสียงเบา)

พยางค์ที่จะปรากฏเป็นพยางค์เสียงหนักในหน่วยจังหวในการพูดลักษณะปกติมักจะเป็นคำหลัก (content word) พยางค์เดียว หรือเป็นพยางค์หนัก* (accented syllable) ของคำหลายพยางค์ คำหลักมักได้แก่ คำนาม เช่น Peter, book คำกริยา เช่น walk, sleep คำวิเศษณ์ เช่น big, loud คำกริยวิเศษณ์ เช่น well, just คำสรรพนามชี้เฉพาะ เช่น this, those คำสรรพนามแสดงการถาม เช่น where, how เป็นต้น

ส่วนพยางค์ที่จะปรากฏเป็น พยางค์เสียงเบา ในหน่วยจังหว มักจะเป็นคำไวยากรณ์ (structural words) พยางค์เดียว หรือเป็นพยางค์เบา** (unaccented syllable) ของคำหลายพยางค์ คำไวยากรณ์มักได้แก่ คำสรรพนาม เช่น he, she คำกริยาช่วย เช่น do, are คำนำหน้านาม เช่น a, the คำประพันธ์สรรพนาม เช่น that, when คำบุพบท เช่น on, at เป็นต้น

พยางค์เสียงหนัก = { คำหลักพยางค์เดียว
พยางค์หนักของคำหลายพยางค์

*พยางค์หนัก หมายถึง พยางค์ที่มีศักยภาพจะปรากฏเป็นพยางค์เสียงหนัก (stressed syllable or salient syllable) ในการพูดปกติ

**พยางค์เบา หมายถึง พยางค์ที่ไม่มีศักยภาพที่จะปรากฏเป็นพยางค์เสียงหนักในการพูดปกติ

$$\text{พยางค์เสียงเบา} = \begin{cases} \text{คำไวยากรณ์พยางค์เดียว} \\ \text{พยางค์เบาของคำหลายพยางค์} \end{cases}$$

เช่นในคำว่า table พยางค์หนักได้แก่พยางค์แรก เมื่อปรากฏในคำพูดปกติ พยางค์แรกมักจะลงเสียงหนัก ส่วนพยางค์ที่สองมักจะเป็นพยางค์เสียงเบา ส่วนในคำว่า hotel พยางค์หนักได้แก่พยางค์หลัง ดังนั้นเมื่อปรากฏในคำพูด พยางค์แรกมักจะปรากฏเป็นพยางค์เสียงเบา ส่วนพยางค์หลังจะเป็นพยางค์เสียงหนัก แต่ในการพูดลักษณะพิเศษ (marked) คำไวยากรณ์สามารถปรากฏเป็นพยางค์เสียงหนักได้*

2.1.2 การแบ่งหน่วยจังหวะ

ประโยคหนึ่ง ๆ เมื่อปรากฏในการพูด อาจแบ่งเป็นหน่วยจังหวะได้หลายแบบ ฮาลลิเดย์กล่าวว่า ถึงแม้หน่วยจังหวะไม่ได้เป็นหน่วยทางความหมาย (semantic unit) ก็จริง แต่ก็มีตัวอย่างมากมายที่แสดงว่า การแบ่งหน่วยจังหวะที่ต่างกันจะสื่อความหมายต่างกันได้ เช่น

tell me when he comes (1985: 274)

ถ้าพูดโดยแบ่งเป็นหน่วยจังหวะ 3 หน่วย

/ tell me / when he / comes /

(เครื่องหมาย / แสดงขอบเขตของหน่วยจังหวะ)

จะสื่อความหมายว่า 'inform me of the time of his arrival'

ถ้าพูดโดยแบ่งเป็นหน่วยจังหวะ 2 หน่วย

/ tell me when he / comes /

จะสื่อความหมายว่า 'inform me at the time of his arrival'

ความแตกต่างของความหมายนี้ เพราะ when ทำหน้าที่ต่างกัน ถ้าเป็นคำแสดงคำถาม when จะปรากฏเป็นพยางค์เสียงหนัก หรือเป็นพยางค์แรกของหน่วยจังหวะ แต่ถ้าเป็นคำเชื่อม (relatives or conjunctives) ก็จะไม่ปรากฏเป็นพยางค์เสียงหนัก

บางครั้งการแบ่งหน่วยจังหวะ และ การปรากฏของพยางค์เสียงหนักจะขึ้นกับโครงสร้างทางอรรถศาสตร์ของข้อความที่พูด เช่น ในเรื่องความเก่า

*ดูรายละเอียดใน 2.3.2 ระบบการปรากฏหน่วยสำคัญ (Tonicity)

ความใหม่ ฮาลลิเตย์พบตัวอย่างมากมายที่คำกริยาในความเก่าปรากฏเป็นพยางค์เสียงเบา เช่น

ก) I'll tell you about silver. It needs to have love.

/ ʌ it / needs to have / love /

(เครื่องหมาย ʌ แสดงเสียงหนักเจียบ)

ข) I'll tell you what silver needs to have. It needs to have love.

/ it needs to have / love /

(1985: 276)

ใน ก) 'needs to have love' เป็นความใหม่ needs จึงปรากฏเป็นพยางค์เสียงหนัก หรือเป็นพยางค์แรกของหน่วยจังหวะ ส่วนใน ข) 'love' คำเดียวที่เป็นความใหม่ ส่วน needs to have เป็นความเก่า ดังนั้น needs จึงไม่ปรากฏเป็นพยางค์เสียงหนักถึงแม้จะเป็นคำหลัก

2.2 หน่วยทำนอง (Tone Group)

ฮาลลิเตย์กล่าวว่า ในการพูดข้อความใด ๆ ผู้พูดจะแบ่งข้อความที่ต้องการพูดออกเป็น หน่วยความ (information unit) ซึ่งอาจจะมีหลายยาวต่าง ๆ กัน หน่วยความแต่ละหน่วยจะมีทำนองสูงต่ำ (Tone). ปรากฏอยู่ ทำนองสูงต่ำที่ปรากฏในหน่วยความแต่ละหน่วยเป็นหน่วยทำนอง

ในหน่วยความจะมีความที่เป็นความใหม่ (New information) และ อาจจะมีความเก่า (Given information) รวมอยู่ด้วยหรือไม่ก็ได้ ความใหม่เป็นส่วนที่ทำให้ความรู้ใหม่แก่ผู้ฟัง ซึ่งอาจเป็นสิ่งที่ไม่เคยกล่าวมาก่อน ไม่คาดหวังมาก่อน อาจเป็นส่วนที่ใช้แสดงความต่างหรือแสดงการเน้นย้ำก็ได้ ส่วนความเก่าอาจเป็นสิ่งที่เคยกล่าวมาก่อน คาดหวังไว้ก่อน หรืออาจเป็นส่วนของความที่แสดงถึงฐานะหรือสภาพแวดล้อมที่รู้กันดีอยู่โดยทั่ว ๆ ไป

2.2.1 หน่วยสำคัญและพยางค์สำคัญ (Tonic and Tonic Syllable)

ในหน่วยทำนองหนึ่ง ๆ จะมีส่วนสำคัญเป็นพิเศษซึ่งเป็นจุดสำคัญที่สุดของความ ส่วนสำคัญในหน่วยทำนองนี้เรียกว่า หน่วยสำคัญประจำหน่วยทำนอง

(Tonic) ซึ่งต่อไปจะใช้ว่า 'หน่วยสำคัญ'

หน่วยทำนองทุกหน่วยต้องมีหน่วยสำคัญ หน่วยสำคัญอาจจะประกอบด้วยหน่วยจังหวะตั้งแต่ 1 หน่วยขึ้นไป หน่วยจังหวะใด ๆ ที่ปรากฏหน้าหน่วยจังหวะแรกของหน่วยสำคัญ จัดเป็นส่วนนำหน่วยสำคัญ (Pretonic) ซึ่งอาจจะมีในหน่วยทำนองหรือไม่ก็ได้

หน่วยทำนอง → (ส่วนนำหน่วยสำคัญ +) หน่วยสำคัญ

หน่วยสำคัญ จะเริ่มปรากฏที่พยางค์เสียงหนักของหน่วยจังหวะ พยางค์เสียงหนักที่เริ่มหน่วยสำคัญนี้เรียกว่า พยางค์สำคัญของหน่วยทำนอง (Tonic syllable) ซึ่งต่อไปจะใช้ว่า 'พยางค์สำคัญ' พยางค์สำคัญนี้เป็นพยางค์ที่มีเสียงหนักพิเศษ คือ มักจะมีเสียงยาวกว่า ดังกว่า และมีการเปลี่ยนแปลงระดับเสียงอย่างชัดเจน และ/หรือ รวดเร็วกว่าพยางค์เสียงหนักอื่น ๆ ในหน่วยทำนองเดียวกันอีกด้วย

2.2.2 เครื่องหมายที่ใช้ในหน่วยทำนอง

- // แสดงขอบเขตของหน่วยทำนอง
- / แสดงขอบเขตของหน่วยจังหวะ
- ^ แสดงเสียงหนักเจียบ
- แสดงพยางค์สำคัญ

เช่น / ^ we / don't often / go to the / theatre // (1970: 44)

2.2.3 ประเภทของหน่วยทำนอง

ฮาลลิเดย์ กำหนดให้หน่วยทำนองมี 2 ประเภท คือ

หน่วยทำนองแบบสามัญ (Simple tone group) และ

หน่วยทำนองแบบผสม (Compound tone group)

หน่วยทำนองแบบสามัญจะมีหน่วยสำคัญเพียงหน่วยเดียว ขณะที่

หน่วยทำนองแบบผสมจะมีหน่วยสำคัญ 2 หน่วยปรากฏต่อเนื่องกัน

2.2.4 โครงสร้างของหน่วยทำนอง

ในหน่วยทำนองแบบสามัญ หน่วยสำคัญจะเริ่มที่พยางค์สำคัญ

และ ไปสิ้นสุดลงที่ขอบเขตของหน่วยทำนอง อาจมีส่วนนำหน่วยสำคัญหรือไม่ก็ได้ เช่น

// everybody / seems to have / gone away on / holiday //

(1970: 5)

ตามตัวอย่างข้างต้นนี้ หน่วยสำคัญเริ่มที่หน่วยจังหวะแรก และจบลงที่หน่วยจังหวะสุดท้ายในหน่วยทำนอง โดยไม่มีส่วนนำหน่วยสำคัญ

// Jane may be / going on / holiday at the / end of the /
month // (1970: 5)

ส่วนนำหน่วยสำคัญ

หน่วยสำคัญ

ตามตัวอย่างข้างต้นนี้ หน่วยจังหวะ 2 หน่วยแรกเป็นส่วนนำหน่วยสำคัญ หน่วยสำคัญเริ่มที่หน่วยจังหวะที่สาม และจบสิ้นลงที่ขอบเขตของหน่วยทำนอง

ในหน่วยทำนองแบบผสม หน่วยสำคัญ 2 หน่วย จะปรากฏต่อเนื่องกัน โดยอาจจะมีส่วนนำหน่วยสำคัญหน้าหน่วยสำคัญแรกหรือไม่ก็ได้ แต่จะไม่มีส่วนนำหน่วยสำคัญที่สอง เช่น

// Robert can / have it if / you don't / want it // (1970: 5)

หน่วยสำคัญแรก

หน่วยสำคัญที่สอง

ตามตัวอย่างข้างต้นนี้ หน่วยสำคัญแรกเริ่มที่หน่วยจังหวะแรก และจบสิ้นที่ if และหน่วยสำคัญที่สองเริ่มที่หน่วยจังหวะที่ 3 และจบสิ้นที่ it

// Arthur and / Jane may be / late with / all this /

ส่วนนำหน่วยสำคัญ

หน่วยสำคัญแรก

rain we're / having // (1970: 5)

หน่วยสำคัญที่สอง

ตามตัวอย่างข้างต้นนี้ หน่วยจังหวะ 2 หน่วยแรกเป็นส่วนนำหน่วยสำคัญ หน่วยสำคัญแรกได้แก่หน่วยจังหวะที่ 3, 4 และหน่วยสำคัญที่สองได้แก่ หน่วยจังหวะที่ 5, 6

2.3 ระบบต่าง ๆ ในทำนองเสียงระบบร่วม

จากการศึกษาทำนองเสียงตามแบบของฮาลลิเดย์ จะพบว่า ทำนองเสียงเกิดจากกลไกการแบ่งความ การปรากฏหน่วยสำคัญและการใช้ทำนองสูงต่ำร่วมกัน กลไกต่าง ๆ เหล่านี้มีกฎเกณฑ์การเกิดค่อนข้างแน่นอนและสามารถนำมาจัดเป็นระบบอย่างชัดเจนได้ ดังนี้

2.3.1 ระบบการแบ่งความ (Tonality)

ในการพูดข้อความใด ๆ ผู้พูดจะแบ่งข้อความที่ต้องการพูดออกเป็นหน่วยความซึ่งอาจมีความยาวต่าง ๆ กัน ในหน่วยความแต่ละหน่วยจะมีทำนองสูงต่ำปรากฏอยู่เป็นหน่วยทำนอง ในการแบ่งความหรือหน่วยทำนอง ผู้พูดไม่ได้มีเจตนาจะแบ่งความตามหน่วยทางไวยากรณ์ แต่จากการวิเคราะห์ของฮาลลิเดย์พบว่า หน่วยความส่วนใหญ่มักเป็นหน่วยทางไวยากรณ์ จากลักษณะการแบ่งความเช่นนี้ทำให้สามารถจำแนกการแบ่งความออกได้เป็น 2 ลักษณะ ดังนี้

ก. การแบ่งความลักษณะปกติ

(Neutral Tonality)

ฮาลลิเดย์กำหนดให้การแบ่งความที่ทำให้ประโยค 1 ประโยคเป็นหน่วยความหรือหน่วยทำนอง 1 หน่วย เป็นการแบ่งความลักษณะปกติ ประโยคที่ว่านี้ ต้องเป็นประโยคที่ไม่เปลี่ยนสถานะภาพเป็นองค์ประกอบของประโยคอื่น (non-rankshifted clause) ซึ่งได้แก่ ประโยคสามัญ (simple sentence) ประโยคซ้อน (subordinate clause) และประโยคร่วมในประโยคความรวม (co-ordinated clause) ส่วนประโยคขยายนามวลี (relative clause) ซึ่งจัดเป็นประโยคที่เปลี่ยนสถานะภาพเป็นองค์ประกอบของประโยคอื่น (rankshifted clause) นั้น จะปรากฏอยู่ในหน่วยทำนองเดียวกับประโยคหลัก เช่น A band welcomed the team that won the game. ส่วนของ that won the game จะอยู่ในหน่วยทำนองเดียวกับ A band welcomed the team เป็นต้น

แผนผังแสดงการแบ่งความลักษณะปกติ

$$\begin{aligned} \text{หน่วยความ} &= \left\{ \begin{array}{l} / \text{ ประโยคที่ไม่เปลี่ยนสถานภาพ} / \\ / \text{ ประโยคหลัก} + \text{ประโยคที่เปลี่ยนสถานภาพ} / \end{array} \right. \\ \\ \text{ประโยคที่ไม่เปลี่ยนสถานภาพ} &= \left\{ \begin{array}{l} \text{ประโยคสามัญ} \\ \text{ประโยคซ้อน} \\ \text{ประโยคร่วมในประโยคความรวม} \end{array} \right. \\ \\ \text{ประโยคที่เปลี่ยนสถานภาพ} &= \text{ประโยคขยายนามวลี} \end{aligned}$$

ข. การแบ่งความลักษณะพิเศษ

(Marked Tonality)

ในการแบ่งข้อความออกเป็นหน่วยความนั้น ความที่ถูกแบ่งอาจมีขนาดต่าง ๆ กัน หน่วยความหรือหน่วยทำนองใดที่ยาวกว่าหรือสั้นกว่าประโยคดังกล่าวในข้อ ก. จัดเป็นการแบ่งความลักษณะพิเศษ

การแบ่งความลักษณะพิเศษมี 2 แบบ แบบแรก

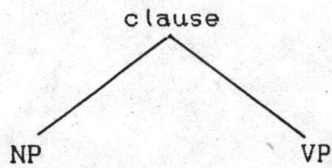
หน่วยทำนองจะสั้นกว่าประโยคที่ไม่เปลี่ยนสถานภาพเป็นองค์ประกอบของประโยคอื่น โดยอาจมีการแบ่งหน่วยความหลังคำศัพท์ หรือหลังหัวเรื่อง (Theme) ในประโยค เพื่อให้คำศัพท์หรือหัวเรื่องนั้นได้รับการเน้นให้เด่นชัดขึ้น

แผนผังแสดงการแบ่งความลักษณะพิเศษที่หน่วยความสั้นกว่าประโยคที่ไม่เปลี่ยนสถานภาพ

$$\text{หน่วยความ} = \left\{ \begin{array}{l} / \text{ คำศัพท์} / \\ / \text{ หัวเรื่อง} / \end{array} \right.$$

ตัวอย่างเปรียบเทียบการแบ่งหน่วยความลักษณะปกติกับลักษณะพิเศษที่หน่วยทำงานองสั้นกว่าประโยคที่ไม่เปลี่ยนสภาพฯ

การแบ่งความลักษณะปกติ

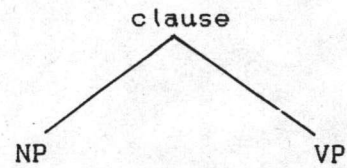

// a / b / ... / x / y / ... //

// [^] the / paper / bag got /

^ torn // (1970: 47)

การแบ่งความลักษณะพิเศษ

// a / b / ... / x / y / ... //

// all the / dialects forms are //

marked / wrong // (1967: 21)

/ a / b / แทนคำต่าง ๆ ในหน่วยจ้งหะที่ประกอบกันทำหน้าที นามวลี

/ x / y / แทนคำต่าง ๆ ในหน่วยจ้งหะที่ประกอบกันทำหน้าที กริยาวลี

แบบที่สอง หน่วยทำงานองจะยาวกว่าประโยคที่ไม่เปลี่ยนสภาพฯ โดยจะมีประโยคมากกว่า 1 ประโยคอยู่ในหน่วยทำงานองเดียวกัน ซึ่งได้แก่

1) ประโยคแสดงการบอกความ (reporting clause) ตามด้วยประโยคแสดงถ้อยความ (reported clause) เช่น // someone / told me it was / made of / mulberry / leaves // (1970: 80) 2) ประโยคแสดงถ้อยความตามด้วยประโยคแสดงการบอกความ เช่น

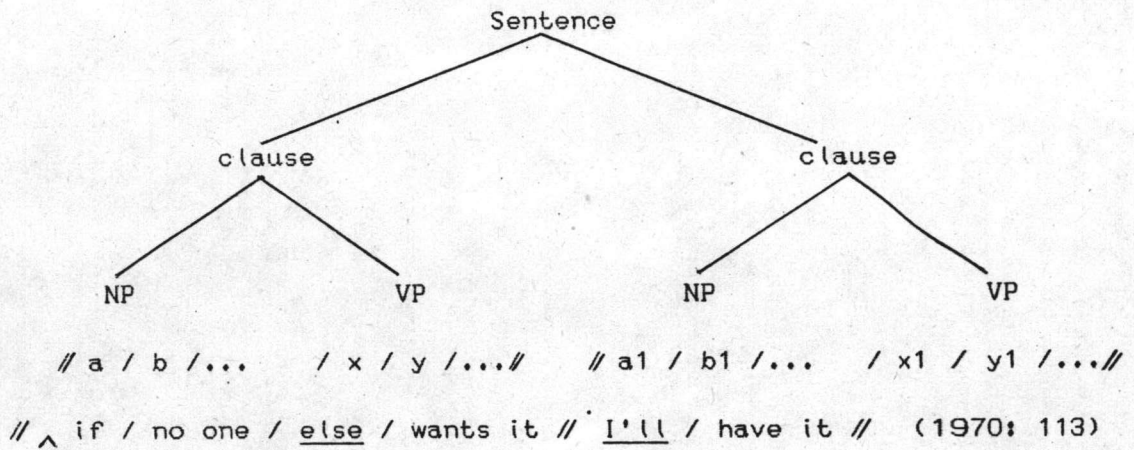
// they're / here said / Eileen // (1970: 78)

3) ประโยคแสดงผลของเงื่อนไข (conditioned clause) ตามด้วยประโยคแสดงเงื่อนไข (conditioning clause) เช่น

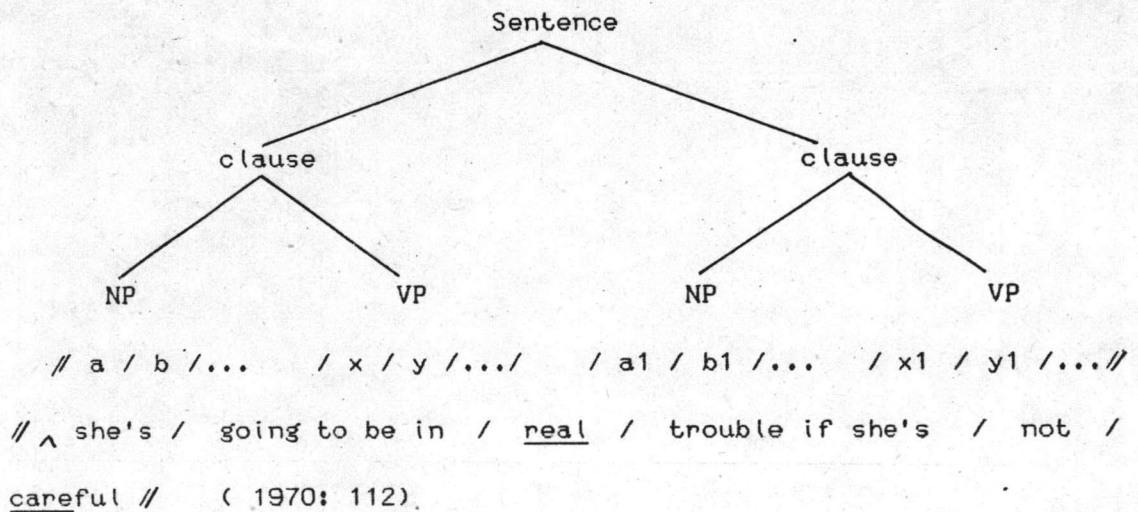
// you / can if you / like // (1970: 110)

ตัวอย่างเปรียบเทียบการแบ่งความลักษณะปกติกับลักษณะพิเศษที่หน่วยทำนองยาวกว่า
ประโยคที่ไม่เปลี่ยนสถานภาพ

การแบ่งความลักษณะปกติ

การแบ่งความลักษณะพิเศษ

2.3.2 ระบบการปรากฏหน่วยสำคัญ (Tonicity)

ในหน่วยความแต่ละหน่วยจะมีคำสำคัญปรากฏเป็นหน่วยสำคัญ

ในหน่วยทำนอง ในหน่วยทำนองแบบสามัญ จะมีหน่วยสำคัญ 1 หน่วย ส่วนในหน่วยทำนองแบบผสมจะมีหน่วยสำคัญ 2 หน่วย การปรากฏของหน่วยสำคัญนี้มีทั้งการปรากฏในลักษณะปกติและการปรากฏในลักษณะพิเศษ

ก. การปรากฏหน่วยสำคัญลักษณะปกติ

(Neutral tonicity)

ในการพูดแบบปกติหน่วยสำคัญมักจะโต้แย้ง คำหลักที่เป็นความใหม่ ถ้าในหน่วยความมีคำที่เป็นความใหม่หลายคำ หน่วยสำคัญจะปรากฏในคำที่เป็นความใหม่คำสุดท้าย เช่น // you can have / green / yellow or / red // (1970: 37)

ในหน่วยทำนองแบบผสมหน่วยสำคัญแรกจะปรากฏในคำที่เป็นจุดสำคัญหลักในความ (major information point) ส่วนหน่วยสำคัญที่สองจะเป็นจุดสำคัญรองในความ (minor information point) เช่น

// there's a/nother one in the / kitchen // (1967: 24)

หน่วยสำคัญแรกเป็นจุดสำคัญหลักเพื่อเน้นว่าเป็น another one ไม่ใช่ the previous one ส่วน kitchen เป็นจุดสำคัญรองในความโดยเป็นความเก่าที่ยังมีความสำคัญอยู่*

ข. การปรากฏหน่วยสำคัญลักษณะพิเศษ

(Marked tonicity)

ในการพูดที่ หน่วยสำคัญ ไม่ได้ปรากฏในคำที่เป็นความใหม่คำสุดท้ายในหน่วยความ จัดเป็นการพูดที่มีการปรากฏของหน่วยสำคัญในลักษณะพิเศษ ซึ่งจะปรากฏได้ใน 2 กรณี ดังนี้

1) เพื่อแสดงความต่าง ในกรณีนี้หน่วยสำคัญอาจจะปรากฏในความใหม่ที่ไม่ได้เป็นคำสุดท้าย หรืออาจปรากฏในคำไวยากรณ์ก็ได้ เช่น

// I didn't / like his / attitude // (1970: 92)

*ดูรายละเอียดใน 2.4 ก ทำนองสูงต่ำกับความหมาย

2) เพื่อเน้นให้เห็นว่า คำศัพท์คำสุดท้ายนั้นเป็นความเก่าที่รู้จักกันอยู่ระหว่างผู้พูดกับผู้ฟัง เช่น

// there's a nother one in the / kitchen // (1967: 24)

หน่วยสำคัญไม่ได้ปรากฏในคำว่า kitchen แสดงให้เห็นว่า คำนี้เป็นความเก่าที่รู้จักกันอยู่แล้ว อาจใช้ในความหมายที่แสดงว่า 'the previous one is also in the kitchen'

2.3.3 ระบบทำนองสูงต่ำ (Tone)

ทำนองสูงต่ำที่ปรากฏในหน่วยทำนองนั้น เป็นเสียงสูงต่ำที่ปรากฏอย่างต่อเนื่องในหน่วยความ 1 หน่วย ฮาลลิเดย์กล่าวว่า ระดับเสียงตามธรรมชาติของผู้พูดที่เปลี่ยนแปลงไปมาในการพูดนั้น สามารถแบ่งออกได้เป็น 5 ระดับ คือ สูง (high) กลางค่อนข้างสูง (mid-high) กลาง (mid) กลางค่อนข้างต่ำ (mid-low) และ ต่ำ (low)

ในการเปลี่ยนระดับเสียงสูงต่ำนั้น จะมีพิสัย (pitch range) แตกต่างกันไป 3 แบบ ได้แก่ พิสัยกว้าง (wide) พิสัยกลาง (medium) และพิสัยแคบ (narrow)

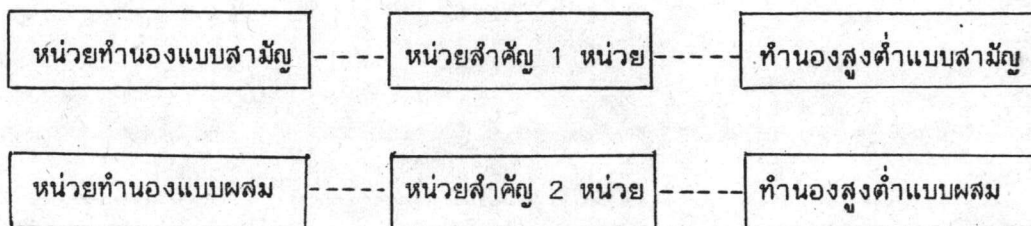
ทิศทางการเปลี่ยนระดับเสียงสูงต่ำ อาจเป็นเสียงคงระดับเสียงตก เสียงขึ้น หรือเสียงผสมของเสียงขึ้นและตก เป็นเสียงขึ้น-ตก หรือเสียงตก-ขึ้น

ในการเปลี่ยนทิศทางของระดับเสียงสูงต่ำนั้น อาจเปลี่ยนอย่างฉับพลัน (pointed) หรือแบบนุ่มนวล (rounded)

ก. ทำนองสูงต่ำแบบสามัญ (Simple tones) และทำนองสูงต่ำแบบผสม (Compound tones)

ตามความเป็นจริงแล้ว มนุษย์สามารถเปล่งเสียงและรับฟังเสียงสูงต่ำได้มากมาย แต่เพื่อสะดวกในการศึกษาเสียงสูงต่ำที่ใช้ในการสื่อสาร ฮาลลิเดย์จึงจัดเสียงสูงต่ำที่มีการเปลี่ยนแปลงคล้ายคลึงกันเป็นทำนองสูงต่ำเดียวกัน

ในหน่วยทำนองแบบสามัญ ซึ่งมีหน่วยสำคัญ 1 หน่วย จะมีทำนองสูงต่ำแบบสามัญ ส่วนในหน่วยทำนองแบบผสม ซึ่งมีหน่วยสำคัญ 2 หน่วย จะมีทำนองสูงต่ำแบบผสม

เสียงสูงต่ำที่มีมากมายในภาษาอังกฤษนั้น ฮาลลิเตย์นำมาจัดเป็นทำนองสูงต่ำสามัญได้ 5 แบบ และทำนองสูงต่ำแบบผสม 2 แบบ ดังจะกล่าวรายละเอียดในเรื่องของการทำนองสูงต่ำหลัก ใน ข้อ ค.

ข. สัญลักษณ์ที่แทนทำนองเสียง

ฮาลลิเตย์กำหนดสัญลักษณ์ที่ใช้อธิบายทำนองเสียงขึ้นมา

2 ชุด

ชุดแรก เป็นเครื่องหมายที่ใช้แสดงขอบเขตของหน่วยทำนอง หน่วยจังหวะ หน่วยสำคัญ และแบบของทำนองสูงต่ำ โดยจะแสดงไว้ในข้อความในคำพูด เครื่องหมายในชุดแรกมีดังนี้

//	แสดงขอบเขตของหน่วยความ
/	แสดงขอบเขตของหน่วยจังหวะ
--	แสดงพยางค์สำคัญซึ่งเป็นพยางค์แรกของหน่วยสำคัญ
^	แสดงเสียงหนัก เรียบ

1, 2, 3, 4, 5, 13 หรือ 53 แสดงแบบของทำนองสูงต่ำ*

เช่น / we / don't often / go to the / theatre / (1970: 44)

ชุดที่สอง ใช้แสดงลักษณะและทิศทางของทำนองสูงต่ำ โดยจะวางไว้เหนือข้อความ มีเครื่องหมายดังต่อไปนี้

	แสดงจุดเริ่มต้นของหน่วยสำคัญ
∨ ∩ ∟	เส้นทึบด้านขวาของเส้นคู่ขนานแสดงทิศทาง และแนวการเปลี่ยนของระดับเสียงสูงต่ำในหน่วยสำคัญ

*ดูรายละเอียดใน 2.3.3 ค ทำนองสูงต่ำหลัก

-----|| - - - -|| เส้นประด้านซ้าย แสดงทิศทางของการเปลี่ยนของ
ระดับเสียงสูงต่ำในส่วนนำหน่วยสำคัญ

เช่น

_____ _____ _____ ||-----
// Arthur and / Jane / left for / Italy this / morning //

(1970: 10)

ค. ทำนองสูงต่ำหลัก (Primary tones) และทำนอง
สูงต่ำรอง (Secondary tones)

หน่วยทำนองแต่ละหน่วย มีหน่วยสำคัญที่จะปรากฏเป็น
เสียงหนักพิเศษ เสียงสูงต่ำที่ปรากฏในหน่วยสำคัญนี้จัดเป็น ทำนองสูงต่ำหลัก ส่วนเสียงสูง
ต่ำที่ปรากฏในส่วนนำหน่วยสำคัญ จัดเป็นทำนองสูงต่ำรอง

ทำนองสูงต่ำรอง เป็นเสียงสูงต่ำที่ปรากฏในส่วนนำ
หน่วยสำคัญ และเป็นเสียงสูงต่ำของหน่วยสำคัญที่มีลักษณะเสียงต่างไปจากระบบเสียงสูงต่ำ
ปกติ* (neutral form)

(1) ทำนองสูงต่ำหลัก

ทำนองสูงต่ำหลักเป็นทำนองสูงต่ำที่ปรากฏใน
หน่วยสำคัญ ซึ่งเป็นแบบสามัญ 5 แบบ และแบบผสม 2 แบบ ดังนี้
ทำนองสูงต่ำ 1 (Tone 1) เสียงสูงต่ำมีทิศทางของเสียงเป็นเสียงตกจากระดับเสียงกลาง
กลางค่อนข้างต่ำ หรือ กลางค่อนข้างสูง มายังระดับเสียงต่ำ ทำนองสูงต่ำ 1 ลักษณะปกติ
จะเป็นเสียงตก พิสัยกลาง ถ้ามีส่วนนำหน่วยสำคัญจะเป็นเสียงเปลี่ยนระดับแบบสม่ำเสมอ**
(even)

รูปแบบพื้นฐานของทำนองสูงต่ำ 1 -----||

ตัวอย่าง

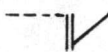
_____ _____ _____ ||-----
// 1 Arthur and / Jane / left for / Italy this / morning //

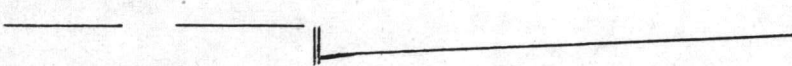
(1970: 10)

*ดูรายละเอียดใน 2.3.3 ค (2) ทำนองสูงต่ำรอง

**ดูรายละเอียดใน 2.3.3 ค (2) ทำนองสูงต่ำรอง

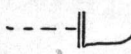
ทำนองสูงต่ำ 2 (Tone 2) เสียงสูงต่ำมีทิศทางของเสียงเป็นเสียงขึ้นจากระดับเสียงกลางค่อนข้างต่ำไปยังระดับเสียงสูง ทำนองสูงต่ำ 2 ลักษณะปกตินี้ ถ้ามีส่วนนำหน่วยสำคัญจะเป็นเสียงสูงระดับ

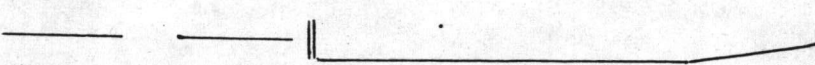
รูปแบบพื้นฐานของทำนองสูงต่ำ 2

ตัวอย่าง
// 2 do they / take the / car when they / go a/broad //

(1970: 10)

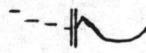
ทำนองสูงต่ำ 3 (Tone 3) เสียงสูงต่ำเป็นเสียงต่ำขึ้นจากระดับเสียงต่ำไปยังระดับเสียงกลาง ถ้ามีส่วนนำหน่วยสำคัญ จะเป็นเสียงกลางระดับ

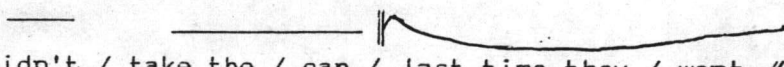
รูปแบบพื้นฐานของทำนองสูงต่ำ 3

ตัวอย่าง
// 3 Arthur / likes to / have it / while he's / there //

(1970: 11)

ทำนองสูงต่ำ 4 (Tone 4) เสียงสูงต่ำเป็นเสียงตก-ขึ้นแบบนี้มนวล (falling-rising, rounded) โดยเน้นหนักที่เสียงตก เสียงท้ายในหน่วยทำนองเป็นเสียงกลาง ทำนองสูงต่ำ 4 ลักษณะปกติ เริ่มจากเสียงตกที่ระดับเสียงกลางค่อนข้างสูง พิลัยแคบ ตกมายังระดับเสียงกลางหรือกลางค่อนข้างต่ำ ถ้ามีส่วนนำหน่วยสำคัญ จะเป็นเสียงตกแบบขั้นบันได (step) จากระดับเสียงสูงมายังระดับเสียงกลาง

รูปแบบพื้นฐานของทำนองสูงต่ำ 4

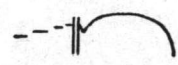
ตัวอย่าง
// 4 they / didn't / take the / car / last time they / went //

(1970: 11)

ทำนองสูงต่ำ 5 (Tone 5) เสียงสูงต่ำเป็นเสียงขึ้น-ตกแบบนี้มนวล (rising-falling, rounded) โดยเน้นหนักที่เสียงขึ้น เสียงท้ายในหน่วยทำนองเป็นเสียงต่ำ ทำนองสูงต่ำ 5 ลักษณะปกติ เสียงขึ้นจะเริ่มจากระดับเสียงกลางไปยังระดับเสียงสูง ถ้ามีส่วนนำหน่วยสำคัญจะเป็นเสียงขึ้นแบบขั้นบันได จากระดับเสียงกลางไปยังกลางค่อนข้างสูง

รูปแบบพื้นฐานของทำนองสูงต่ำ 5

ตัวอย่าง

// 5 I / didn't / know they'd / ever / been to / Italy //

(1970: 11)

ทำนองสูงต่ำ 13* (Tone 13) เสียงสูงต่ำในหน่วยสำคัญแรกเป็นเสียงตก ในหน่วยสำคัญที่สองเป็นเสียงต่ำขึ้น ในส่วนนำหน่วยสำคัญเป็นเสียงลักษณะเดียวกับในส่วนนำหน่วยสำคัญในทำนองสูงต่ำ 1

รูปแบบพื้นฐานของทำนองสูงต่ำ 13

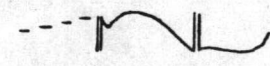
ตัวอย่าง

// 13 Arthur's / been there / twice in the / last / year on / so //

(1970: 12)

ทำนองสูงต่ำ 53** เสียงสูงต่ำในหน่วยสำคัญแรกเป็นเสียงขึ้นตกแบบนิ่มนวล ในหน่วยสำคัญที่สองเป็นเสียงต่ำขึ้น ในส่วนนำหน่วยสำคัญจะเป็นเสียงลักษณะเดียวกันกับในส่วนนำหน่วยสำคัญในทำนองสูงต่ำ 5

รูปแบบพื้นฐานของทำนองสูงต่ำ 53

ตัวอย่าง

// 53 he's / never / taken / Jane on / any of his / visits / though //

(1970: 12)

(2) ทำนองสูงต่ำรอง (Secondary Tones)

ทำนองสูงต่ำรองมี 2 ประเภท ประเภท

แรกเป็นเสียงสูงต่ำในส่วนนำหน่วยสำคัญ และ ประเภทที่สองเป็นเสียงสูงต่ำในหน่วยสำคัญที่มีลักษณะเสียงต่างไปจากระบบเสียงปกติ

*อ่านว่า ทำนองสูงต่ำ หนึ่ง-สาม

**อ่านว่า ทำนองสูงต่ำ ห้า-สาม

1. ทำนองสูงต่ำรองในส่วนนำหน่วยสำคัญ (Pretonic Secondary Tones)
 ทำนองสูงต่ำหลักแต่ละแบบ จะมีทำนองสูงต่ำรองประเภทนี้แตกต่างกันไปมาก
 มาย* เช่น ทำนองสูงต่ำ 1 ซึ่งมีเสียงตก อาจมีส่วนนำหน่วยสำคัญแบบใดแบบหนึ่งได้ดังนี้
 แบบสม่ำเสมอ (even) // 1 // ใช้ในการพูดลักษณะปกติ ระดับเสียงไม่
 เปลี่ยนแปลงหรือเปลี่ยนแปลงเล็กน้อย ดังนี้ ---|| ---|| ---|| ---||
 แบบไม่สม่ำเสมอ (uneven) // -1 // ระดับเสียงเปลี่ยนแปลงทุกหน่วย
 จังหวะ ดังนี้ ~~~||
 แบบลำดับรายการ (listing) // ...1 // ระดับเสียงเปลี่ยนแปลงทุก
 หน่วยจังหวะ ดังนี้ -~~~|| -~~~||

เป็นต้น

2. ทำนองสูงต่ำรองในหน่วยสำคัญ (Tonic Secondary Tones)
 ทำนองสูงต่ำหลักแบบต่าง ๆ จะมีทิศทางของเสียงและพิสัยที่เป็นรูปแบบพื้นฐาน
 หรือลักษณะปกติดังได้กล่าวไว้ใน (1) ทำนองสูงต่ำหลัก การปรากฏทำนองสูงต่ำหลักที่มีทิศทาง
 ของเสียงสูงต่ำต่างไปจากนั้น จัดเป็นทำนองสูงต่ำรอง* เช่น ทำนองสูงต่ำ 1 ลักษณะปกติ
 จะเป็นเสียงตก พิสัยกลางจากระดับเสียงกลาง หรือกลางค่อนข้างสูงไปยังระดับเสียงต่ำ ||
 หรือ ||

ทำนองสูงต่ำรอง จะได้แก่เสียงตก พิสัยกว้าง // 1+ // จากระดับเสียงสูง
 ไปยังระดับเสียงต่ำ || และ เสียงตก พิสัยแคบ // 1- // จากระดับเสียงกลางค่อนข้าง
 ต่ำไปยังระดับเสียงต่ำ || เป็นต้น

3. ทำนองสูงต่ำต่อเนื่อง (Tone Sequences)

ในการพูดข้อความยาว ๆ นั้น ถึงแม้ผู้พูดจะแบ่งความออกเป็นหน่วยทำนอง
 ขนาดต่าง ๆ กัน แต่เพื่อหลีกเลี่ยงหน่วยทำนองที่ยาวเกินควร โดยเฉพาะอย่างยิ่งในการอ่าน
 ออกเสียงหรือบอกล่า จึงมีการแบ่งความในประโยคเป็นหน่วยทำนองหลายหน่วย และใช้
 ทำนองสูงต่ำต่อเนื่องกัน

ทำนองสูงต่ำต่อเนื่องที่ปรากฏเสมอ ๆ ในการพูด ได้แก่ ทำนองสูงต่ำ 2&1 (2 ตามด้วย 1), 2&2, 3&1, 4&1, 1&2 และ 1&1 เช่น

// 1[^] it's the / tallest / building in / London // 1[^] the / Post Office / Tower // (1970 : 23)

2.3.3.1 ทำนองสูงต่ำในหน้าที่การพูดต่าง ๆ

โดยทั่ว ๆ ไปแล้ว เสียงตกกับเสียงขึ้นจะสื่อความหมายที่ตรงข้ามกัน (polarity) ความตรงข้ามกันนี้เป็นไปในด้านบวก กับ ด้านลบ เช่น เสียงตกจะแสดงความแน่นอน (certainty) สิ่งที่คุณรู้ดี (polarity known) ขณะที่เสียงขึ้นจะแสดงความไม่แน่นอน (uncertainty) หรือสิ่งที่คุณไม่รู้ (polarity unknown)

ในการศึกษา ทำนองสูงต่ำที่ใช้สื่อความหมาย ฮาลลิเดย์ จะศึกษาทำนองสูงต่ำที่ใช้ในหน้าที่การพูด (speech function) ต่าง ๆ ซึ่งเขากำหนดให้มีอยู่ 7 แบบดังนี้ การบอกเล่า (statements) การถามเอาความ (WH-questions) การถามแบบตอบรับ/ปฏิเสธ (Yes-no questions) การสั่ง (command) การตอบ (response) การอุทาน (exclamation) และการเรียก (calls)

ก. ทำนองสูงต่ำหลัก

ในการพูดลักษณะปกติ (neutral) ผู้พูดสามารถใช้ทำนองสูงต่ำที่เป็นเสียงตกหรือทำนองสูงต่ำ 1 ได้ในหน้าที่การพูดต่าง ๆ เกือบทุกแบบ ยกเว้น การถามแบบตอบรับ/ปฏิเสธที่ใช้ทำนองสูงต่ำที่เป็นเสียงขึ้นหรือทำนองสูงต่ำ 2 ในการพูดลักษณะปกติ ที่เป็นเช่นนี้มีได้หมายความว่า เสียงตก จะเป็นทำนองสูงต่ำที่เกิดได้ในทุกกรณี เพียงแต่สามารถใช้กับหน้าที่การพูดต่าง ๆ ได้เท่านั้น เนื่องจากทำนองสูงต่ำแต่ละแบบเมื่อใช้ในหน้าที่การพูดต่าง ๆ กัน จะให้ความหมายต่าง ๆ กันไปดังนี้

เสียงตก หรือ ทำนองสูงต่ำ 1 แสดงลักษณะปกติในการบอกเล่า การถามเอาความ การสั่ง ให้ปฏิบัติ การตอบและการอุทาน ถ้านำมาใช้ในการสั่งห้ามและการเรียกนั้นจะมีความหมายไปในเชิงบังคับ และถ้าใช้ในการถามแบบตอบรับ-ปฏิเสธ จะมีความหมายในเชิงบังคับให้ตอบหรือเบื่อหน่ายรำคาญ นอกจากนี้เสียงตกยังสามารถใช้ในการกล่าวทักทาย การแสดงความยินดี การขอบคุณ และการกล่าวตอบ การขอบคุณ เป็นต้น

เสียงขึ้น หรือ ทำนองสูงต่ำ 2 แสดงลักษณะปกติในการถาม ถึงแม้จะใช้ในหน้าที่การพูดอื่น ก็จะเป็นไปในเชิงถามเพื่อความแน่ใจ เสียงขึ้นในการถามเอาความ จะแสดงความอ่อนโยน (mild) นอกจากนี้ ยังสามารถใช้เสียงขึ้นในการกล่าวขอโทษ หรือ ขอขอบคุณ

เสียงต่ำขึ้น หรือ ทำนองสูงต่ำ 3 ความหมายพื้นฐานของทำนองสูงต่ำนี้ ได้แก่ 'ยังไม่ได้ ตัดสินว่ารู้หรือไม่รู้' ในการบอกเล่าจะแสดงความเป็นไปได้ (possible) หรือยินยอมตามที่ขอร้อง (acceding to request) ในการสั่งให้ปฏิบัติและสั่งห้าม จะแสดงความนอบน้อม (mild) และเป็นทำนองสูงต่ำที่ใช้เชื้อเชิญ (invitation) เรียกแบบเตือน และการกล่าวอำลา

เสียงตก-ขึ้น หรือ ทำนองสูงต่ำ 4 ความหมายพื้นฐานของทำนองสูงต่ำนี้ ได้แก่ 'ดูเหมือนแน่นอน แต่กลับไม่เป็นเช่นนั้น' ในการบอกเล่าจะแสดงเงื่อนไขที่มิินยว่า '...แต่...' ส่วนในการสั่งและเรียกจะแสดงความสันทสนม หรือประนีประนอม (compromise)

เสียงขึ้น-ตก หรือ ทำนองสูงต่ำ 5 ความหมายพื้นฐาน ได้แก่ 'ดูเหมือนจะไม่แน่นอน แต่กลับแน่นอน' มักใช้เมื่อความขัดแย้งเกิดขึ้น (contradiction) การยืนยัน (assertion) อย่างรุนแรง ในการเรียกจะเป็นไปในเชิงดูหรือตำหนิ นอกจากนี้ยังใช้แสดงความประหลาดใจ หรือความไม่พอใจ (reproach)

เสียงตกตามด้วยเสียงต่ำขึ้น หรือ ทำนองสูงต่ำ 13 ความหมายพื้นฐานของทำนองสูงต่ำนี้จะเหมือนกับความหมายของเสียงตกและเสียงต่ำขึ้น ทำนองสูงต่ำนี้มักใช้ในการชักชวน อ้อนวอน

เสียงขึ้น-ตกตามด้วยเสียงต่ำขึ้น หรือ ทำนองสูงต่ำ 53 ความหมายพื้นฐานของทำนองสูงต่ำ จะเหมือนกับความหมายของเสียงขึ้น-ตก และเสียงต่ำขึ้น ทำนองสูงต่ำนี้ มักใช้แสดงความสัมพันธ์ (Assessments of relevance or validity) เช่น

// 53 funda/mental/ly // , // 53 ap/parent/ly // (1970: 39)

จะเห็นได้ว่า ทำนองสูงต่ำแบบผสมทั้ง 2 แบบมีเสียงต่ำขึ้นเป็นทำนองสูงต่ำในหน่วยสำคัญที่สอง นอกจากนี้ยังพบว่า หน่วยสำคัญที่สองมักปรากฏใน

(1) คำสุดท้ายที่เป็นส่วนเสริม (adjunct) ซึ่งมักใช้แสดงเวลา สถานที่ อากาศ เงื่อนไข เป็นต้น เช่น

// 53 Jane goes / shopping in / town / every / Friday //

(1970: 43)

// 13_^ I met / Arthur on the / train // (1970: 43)

(2) ในคำที่เป็นความเก่า แต่ยังสำคัญในความซึ่งผู้พูดต้องการให้ความสำคัญ เช่น ในคำตอบของคำถาม 'did you see any of the new plays while you were in London?'

// 1 no // 13_^ we / don't often / go to the / theatre // (1970: 44)
 theatre เป็นความเก่าที่ผู้พูดให้ปรากฏเป็นหน่วยสำคัญที่สอง เพื่อใช้แสดงว่า 'this has already been referred to, but it's significant part of the passage.'

ข. ทำนองสูงต่ำรอง

การใช้ทำนองสูงต่ำรองแตกต่างกันจะสื่อ

ความหมายต่างกัน* เช่น

เสียงตก หน่วยสำคัญที่มีพิสัยกลาง // 1 // จะใช้ในการพูดลักษณะปกติ ถ้ามีพิสัยกว้าง // 1+ // จะใช้แสดงความตื่นเต้น ส่วนพิสัยแคบ // 1- // จะแสดงความสุขุม

ส่วนนำหน่วยสำคัญแบบสม้าเสมอ // 1 // จะใช้ในการพูดลักษณะปกติ แบบไม่สม้าเสมอ // 1- // จะเป็นไปในเชิงบ่น ไม่พอใจ ส่วนแบบลำดับรายการ //...1 // ใช้จรรยาไนสิ่งของต่าง ๆ เป็นต้น

ค. ทำนองสูงต่ำต่อเนื่อง

ถ้าพิจารณาจาก ทำนองสูงต่ำต่อเนื่องที่มีกปรากฏในการพูด จะพบว่า ทำนองสูงต่ำแรกมักเป็นทำนองสูงต่ำที่มีเสียงท้ายเป็นเสียงขึ้น เช่น ทำนองสูงต่ำ 2, 3 และ 4 ซึ่งเป็นการแสดงว่าความนั้นยังไม่จบสิ้น เช่น

ทำนองสูงต่ำ 2&1 ใช้ในการถามแบบเลือกตอบ (alternative question)

ทำนองสูงต่ำ 2&2 ใช้ในการถามแบบลำดับรายการ ('list' question)

ทำนองสูงต่ำ 3&1 ใช้ในประโยคร่วมในประโยคความรวม (co-ordinate

clause)

ทำนองสูงต่ำ 4&1 ใช้ในประโยคไม่อิสระตามด้วยประโยคหลัก (dependent clause followed by its main clause)

ส่วนทำนองสูงต่ำแรก ที่เป็นทำนองสูงต่ำ 1 ซึ่งได้แก่ ทำนองสูงต่ำ 1&2, 1&1 นั้น จะใช้ในการบอกเล่าที่มีส่วนท้ายเป็นคำถาม (question tag) โดย ทำนองสูงต่ำ 1&2 ใช้แสดงว่าผู้พูดไม่แน่ใจ ส่วนทำนองสูงต่ำ 1&1 ใช้แสดงว่าผู้พูดค่อนข้างแน่ใจในเรื่องที่พูด

ทำนองสูงต่ำท้าย ส่วนใหญ่ จะเป็นทำนองสูงต่ำ 1 ซึ่งเป็นเสียงตกนั้น ใช้แสดงว่า ข้อความนั้นจบสิ้นแล้ว

2.3.3.2 ทำนองสูงต่ำกับการสื่อความหมาย

จากการศึกษาทำนองสูงต่ำที่ใช้ในหน้าที่การพูดต่าง ๆ จะเห็นว่า เสียงตก เสียงขึ้น และเสียงผสมของเสียงตกกับเสียงขึ้น มีความหมายต่างกันไป ดังนี้

เสียงตก หมายถึง ความมั่นใจ ความแน่ใจ การไม่มีสิ่งใดเคลือบแคลงสงสัย และแสดงถึงการยุติ (closed) หรือการจบสิ้น (finality) ของความ เช่น

// 1_^ she's / rather / clever //

// 4_^ she's / rather / clever I / think // (don't you?)

// 1_^ I'll / see what / I can / do //

// 3_^ I'll / see what / I can / do // ('since you ask me')

// 1 what's the / time //

// 2 what's the / time // ('may I ask, please?')

(1970: 26-27)

เสียงขึ้น หมายถึง ความไม่มั่นใจ ความไม่แน่ใจ ความสงสัย และแสดงถึงการไม่ยุติ (open) การไม่จบสิ้น (non-finality) ของความ หรือ ความต่อเนื่อง (continuity) ของความ เช่น

// 2_^ he / liked it // ('is that so?')

// 1_^ he / liked it // ('I see', 'noted!')

// 2 are you / satisfied //

// 1 are you / satisfied // ('you ought to be')

(1970: 26-27)

เสียงผสมของเสียงตกกับเสียงขึ้น มักใช้ในการพูดลักษณะพิเศษ ที่แสดงถึงความขัดแย้ง การโต้แย้ง ความประหลาดใจ การเน้นย้ำ และการมีเงื่อนไขต่าง ๆ ถ้าต้องการแสดงความหมายว่า 'ดูเหมือนแน่นอน แต่กลับไม่แน่นอน' ผู้พูดจะใช้เสียงตก-ขึ้น เช่น

// 4_^ it's / very ef/ficient // ('it may not be beautiful')

// 4_^ it's a / bit of a / risk // ('but as long as you know that you can try it if you want')

(1970: 26-27)

และถ้าต้องการแสดงความหมายว่า 'ดูเหมือนไม่แน่นอน แต่กลับแน่นอน' ผู้พูดจะใช้เสียงขึ้น-ตก เช่น

// 5_^ I / think that's a / dreadful / hat // ('you're not going to wear that!')

// 5 every / dentist / does it / this way // ('you ought to know')

(1970: 29)